

ben zoo blij, dat u het ook kent, dat het niet alleen maar vrouwelijke malligheden, hysterische caprices zijn." Haar gezicht vertrok als in pijn. Hij zag het, en hoorde in het donker en bitter worden van haar stem, dat ze de woorden, de verwijten van een ander aan haar herhaalde. Ineens was het hem, of hij diep in haar kon zien. En de vage verhalen, die hij wel eens over haar huwelijk had gehoord, kwamen hem in gedachten.

„Hysterische caprices!" lachte hij: „wat een groote woorden zijn dat voor zoo'n heel gewoon menschelijk verlangen. Zou niet ieder mensch wel zulke verlangens in zich hebben, waarvoor hij toch niet verantwoordelijk is? De hemel weet, wat daar de oorzaken van zijn.... Hysterische caprices! Die woorden zijn niet van u."

„Nee," antwoordde ze kort en zweeg.

„Vergeet ze." Zijn begripen en zijn gulle, warme hartelijkheid schenen haar uit zijn oogen tegen. Hij vond het gewoon. Hij kende zelf dat verlangen? Het was geen minderwaardig iets? Het kon als een gewoon gevoel beschouwd worden door een man? Het hoefde niet met het ontleedmes opengemaakt te worden om er rotte plekken in te vinden? Het werd gerangschikt onder de eigenaardigheden, die alle menschen hadden? Ze vond er volslagen begrip voor bij een man?

„Het is goed, dat ik bij vader terug ben gekomen," zei ze: „het leven begint hier zijn gewrongenheid te verliezen. Het ziet er weer normaal uit. Er is hier niemand, die van de menschen in zijn gedachten gemeen-zinnelijke of abnormale creaturen maakt.... Ik vind hier de dagelijksche goedheid terug.... Ik word niet meer zelf uit elkaar gerafeld.... ik mag mezelf zijn, en vind telkens menschen, die me als een heel gewoon ander mensch accepteren. Eerst vader, maar dat wist ik wel.... toen Waals.... nu...."

Ze zweeg.

„Ik," vulde hij aan: „ze moeten u wel gemarteld hebben."

„Ja," stemde ze zacht toe, „ja.... het gaat nu al beter, al ben ik er wel oud mee geworden."

Nu lachte hij: „Oud.... Gaat u met mij mee wandelen dezen winter, telkens als ik even vrij heb? Gaat u met mij tennissen als het weer wat minder koud is. Hoe „oud" bent u eigenlijk?"

„Vijf-en-twintig."

„Ik ook. Vindt u mij oud?"

Nu lachten ze allebei.

„Maar u leefde ook nog niet, denk ik?" zei ze toen.

„Dat komt nú voor mij!" antwoordde hij met een innig geheim in zijn stem. Ze durfde hem niet aan te kijken, maar een groote blijdschap vulde haar denken. Het leven leek vandaag zooveel terug te geven van wat het genomen had....